

UCHWAŁA
RADY DYSCYPLINY NAUKOWEJ
NAUKI O ZARZĄDZANIU I JAKOŚCI
AKADEMII WSB
nr 34/2019/2020
z dnia 19 maja 2020 r.
w sprawie odmowy nadania stopnia naukowego doktora habilitowanego
dr. Marcinowi Kęsemu

Działając na podstawie art. 18a ust. 11 *ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki z dnia 14 marca 2003 r. z późn. zm.* oraz w zw. z art. 179 ust. 2 *ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce* Rada Dyscypliny Naukowej Nauki o Zarządzaniu i Jakości Akademii WSB po zapoznaniu się z opinią komisji habilitacyjnej, w głosowaniu tajnym, dnia 19.05.2020 r. uchwala, co następuje:

§ 1

Odmawia się nadania Panu dr. Marcinowi Kęsemu stopnia naukowego doktora habilitowanego nauk społecznych w dyscyplinie nauki o zarządzaniu i jakości.

§ 2

Przebieg głosowania został udokumentowany w protokole z posiedzenia Rady Dyscypliny Naukowej Nauki o Zarządzaniu i Jakości z dnia 19 maja 2020 roku.

§ 3

Uchwała wchodzi w życie z dniem jej podjęcia.

UZASADNIENIE

Postępowanie habilitacyjne zostało wszczęte w dniu 29 kwietnia 2019 r., gdy dr Marcin Kęsy złożył wniosek przez Centralną Komisję ds. Stopni i Tytułów do Wydziału Nauk Stosowanych Akademii WSB w Dąbrowie Górniczej o przeprowadzenie postępowania o nadanie stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk ekonomicznych w dyscyplinie

nauki o zarządzaniu. Następnie w dniu 12 listopada 2019 r. Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów powołała Komisję Habilitacyjną.

W prowadzonym postępowaniu wpłynęły trzy jednomyślnie negatywne recenzje sporządzone przez prof. dra hab. Janusza Strużynę (recenzja z dnia 28.01.2020 r.), prof. dr hab. Annę Skowronek-Mielczarek (recenzja z dnia 02.02.2020 r.) oraz przez dra hab. Tomasza Czapłę (recenzja z dnia 25.02.2020 r.).

W dniu 25 lutego 2020 r. do Akademii WSB wpłynęło pismo (nr 0683/P/WSB/2020) dra Marcina Kęsego dotyczące umorzenia postępowania habilitacyjnego na podstawie art. 105 § 1 k.p.a. jako bezprzedmiotowego. Habilitant nie uzasadnił w piśmie swojego wniosku.

W dniu 6 marca 2020 r. na posiedzeniu Rady Dyscypliny Naukowej Nauki o Zarządzaniu i Jakości Akademii WSB rozpatrywano wniosek Habilitanta, uwzględniając fakt, iż żądanie dotyczące umorzenia toczącego się postępowania wpłynęło:

- 1) po powołaniu Komisji Habilitacyjnej w celu przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego,
- 2) po przekazaniu Komisji Habilitacyjnej dokumentów, o których mowa w art. 18a ust. 1 ustawy (wniosku wraz z autoreferatem),
- 3) po sporządzeniu przez recenzentów i przekazaniu Komisji Habilitacyjnej recenzji, w których dokonano oceny osiągnięć naukowych Habilitanta,
- 4) na krótko przed posiedzeniem Komisji Habilitacyjnej, która podejmuje uchwałę zawierającą opinię w sprawie nadania lub odmowy nadania stopnia doktora habilitowanego.

Mając na uwadze wskazane wyżej okoliczności nasuwa się oczywisty wniosek, że Habilitant domaga się umorzenia postępowania habilitacyjnego na etapie bezpośrednio zmierzającym do jego zakończenia orzeczeniem rozstrzygającym sprawę, co do jej istoty, a więc nadania lub odmowy nadania stopnia doktora habilitowanego. Pomimo, iż opinia komisji habilitacyjnej nie ma charakteru władczego i rozstrzygającego, to w świetle art. 18a ust. 13 ustawy uchwały komisji habilitacyjnej i rady jednostki organizacyjnej nie mogą być rozbieżne. W związku z tym, przychylenie się do wniosku Habilitanta stałoby w sprzeczności z celem ustawy oraz prowadzonym postępowaniem habilitacyjnym, które co do zasady powinno polegać na doprowadzeniu postępowania do zakończenia i definitywnego rozstrzygnięcia, czy w danym czasie z punktu widzenia zarówno interesu Habilitanta, jak i interesu społecznego, którego wyrazicielem jest uprawniona Rada Dyscypliny Naukowej Nauki o Zarządzaniu i Jakości Akademii WSB, istnieją podstawy do nadania lub odmowy nadania stopnia doktora habilitowanego.

W ocenie Rady Dyscypliny Naukowej Nauki o Zarządzaniu i Jakości Akademii WSB, mimo, iż postępowanie zostało wszczęte na wniosek Habilitanta, co w świetle regulacji zawartej w procedurze administracyjnej (zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 7 k.p.a.) nakazuje w równym stopniu uwzględniać i obejmować ochroną słuszny interes strony, to jednak w przedmiotowej sprawie uwzględnienie interesu Habilitanta stałoby w sprzeczności z wymaganiami interesu społecznego. W orzecznictwie sądów administracyjnych nie budzi, bowiem żadnych wątpliwości, iż zasada uwzględnienia interesu społecznego i słusznego interesu obywateli wyrażona w art. 7 k.p.a., nie może powodować naruszenia przepisów prawa materialnego, gdyż przepisy prawa materialnego wyznaczają treść rozstrzygnięcia sprawy merytorycznej (wyr. NSA-do 2003.12.31.-w Warszawie z dn. 25.02.2002 r., II SA 3126/00). Dodatkowo wyrażona w art. 7 k.p.a. zasada prawdy obiektywnej odnosi się w równym stopniu do zakresu i wnikliwości postępowania wyjaśniającego i dowodowego, jak i do stosowania norm prawa materialnego, to jest do całokształtu przepisów prawnych służących załatwieniu sprawy (wyr. NSA w Warszawie z dn. 28.11.2012 r., I OSK 641/12), dlatego nawet w postępowaniach wszczętych na wniosek strony i w jej partykularnym interesie, nie zawsze żądania strony muszą uzyskać zadośćuczynienie w oczekiwanym przez stronę sposobie zakończenia postępowania.

Cel ustawy nie zostanie także osiągnięty w świetle art. 21 ust. 3 ustawy, zgodnie z którym w przypadku utrzymania w mocy uchwały odmownej osoba ubiegająca się o nadanie stopnia doktora habilitowanego może wystąpić z ponownym wnioskiem o wszczęcie postępowania habilitacyjnego dopiero po upływie co najmniej 3 lat. W związku z powyższym, w przypadku umorzenia postępowania habilitacyjnego dochodzi do naruszenia wskazanej wyżej regulacji poprzez nieuprawnioną niemożliwość zastosowanie jej w sytuacji, kiedy podstawy materialne i proceduralne do definitywnego zakończenia postępowania, w tym ewentualnego podjęcia uchwały o odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego, w pełni są spełnione. Dodatkowo, w związku z art. 32 Konstytucji RP, nie jest do przyjęcia, aby w tych samych okolicznościach faktycznych i prawnych część osób ubiegających się o nadanie stopnia doktora habilitowanego w związku z odmową nadania stopnia była dotknięta konsekwencjami wynikającymi z art. 21 ust.3 ustawy, natomiast inna część znajdujących się w tej samej sytuacji w aspekcie merytorycznym i proceduralnym, a tylko przewidujących niekorzystne następstwa, uwalniana jest z tych konsekwencji poprzez stosowanie procedury administracyjnej z pominięciem wynikającego z art. 29 ust. 1 ustawy nakazu – jedynie odpowiedniego jej stosowania. Należy podkreślić, że przepis art. 21 ust. 3 ustawy nie należy traktować, jako swoistej sankcji, lecz regulację mającą wychodzić

naprzeciw interesowi indywidualnego kandydata do stopnia naukowego oraz interesowi społecznemu, albowiem w pierwszym przypadku wyznacza minimum czasu na refleksję i osiągnięcie wymaganego dorobku naukowego, a w drugim przypadku stanowi zaporę przed zbyt szybkim i pochopnym składaniem kolejnych wniosków o wszczęcie postępowania habilitacyjnego. Orzecznictwo sądów administracyjnych wskazuje jednoznacznie, że ochrona słusznego interesu jednostki powinna następować aż do granic kolizji z wymaganiami interesu społecznego. W okolicznościach przedmiotowej sprawy przychylenie się do wniosku Habilitanta wykraczałoby daleko poza te granice.

Mając na uwadze powyższe argumenty oraz uznając, iż w okolicznościach sprawy interes Habilitanta nie może zasługiwać na ochronę kosztem interesu społecznego, który w tym przypadku należy przedkładać ponad interes indywidualny, Rada Dyscypliny Naukowej Nauki o Zarządzaniu i Jakości Akademii WSB postanowiła kontynuować przedmiotowe postępowanie w celu jego zakończenia podjęciem stosownej uchwały rozstrzygającej sprawę, co do jej istoty. Dała temu wyraz podejmując w dniu 06 marca 2020r. uchwałę, w której nie wyrażono zgody na umorzenie przedmiotowego postępowania.

W dniu 13 marca 2020 r., odbyło się w formie zdalnej posiedzenie Komisji Habilitacyjnej, na którym poddano wnikliwej merytorycznej ocenie główne osiągnięcie naukowe i aktywność naukową Habilitanta. Wyrażono je w recenzjach i opiniach przedstawionych w protokole z posiedzenia Komisji, a wnioski wynikające z tych ocen dopełniono sądami opartymi na dokumentacji przedłożonej przez Habilitanta, dokonanymi w oparciu o kryteria oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego, biorąc pod uwagę osiągnięcia naukowo-badawcze w dziedzinie nauki, współpracę międzynarodową, dorobek dydaktyczny i popularyzatorski oraz uzyskane nagrody. Były one także przedmiotem dyskusji i wymiany poglądów. Ich rezultatem były jednoznacznie krytyczne stwierdzenia wszystkich członków Komisji Habilitacyjnej obecnych na posiedzeniu, iż dokonania naukowe dr. M. Kęsego nie wnoszą znacznego wkładu w rozwój nauk o zarządzaniu i jakości, i w konsekwencji są niewystarczające dla spełnienia wymogów ustawowych związanych z uzyskaniem stopnia naukowego doktora habilitowanego.

Potwierdzeniem takiego stanowiska Komisji są wyniki głosowania. W głosowaniu jawnym za wnioskiem o nadanie stopnia doktora habilitowanego – 0 głosów; przeciw – 6 głosów; głosów wstrzymujących się – 0 głosów. Na tej podstawie Komisja podjęła uchwałę wyrażającą odmowę poparcia wniosku Pana dr. M. Kęsego o nadanie stopnia doktora habilitowanego nauk społecznych w dyscyplinie nauki o zarządzaniu i jakości. Uchwałę

odmawiającą poparcia wniosku dr. M. Kęsego Komisja Habilitacyjna skierowała do Rady Dyscypliny Naukowej Nauki o Zarządzaniu i Jakości Akademii WSB.

Rada Dyscypliny Naukowej Nauki o Zarządzaniu i Jakości Akademii WSB, przed podjęciem uchwały zapoznała się zarówno z recenzjami, jak i z uzasadnieniem uchwały Komisji Habilitacyjnej oraz protokołem z jej posiedzenia, w którym starannie i szczegółowo odnotowano wszystkie opinie i argumenty członków Komisji sformułowane podczas jej wnikliwej dyskusji.

Ocenie poddano dorobek naukowy dr M. Kęsego, jego osiągnięcia dydaktyczne, organizacyjne i popularyzatorskie oraz wskazane przez Habilitanta w tym postępowaniu główne osiągnięcie naukowe pt. „Kompetencje menedżerskie personelu medycznego”, wydane przez Wydawnictwo Uczelniane Wyższej Szkoły Gospodarki w Bydgoszczy, Bydgoszcz 2018, s. 362. Wydawnictwa tego nie ma na liście MNiSzW obejmującej wykaz wydawnictw publikujących recenzowane monografie naukowe.

Jak stwierdził prof. dr hab. J. Wiktor, przewodniczący Komisji Habilitacyjnej w swojej wypowiedzi do protokołu Komisji, że szczegółową i pogłębioną ocenę monografii przedstawili w swoich recenzjach Recenzenci, specjaliści tytułowej problematyki pracy, w tym zarządzania kompetencjami. Ze swej strony, by nie powtarzać pogłębionych i zasadnych ocen Recenzentów, podniósł ważną informację, że „książka stanowi aktualizację i rozszerzenie książki M. Kęsy pt. *Kształtowanie kompetencji menedżerskich* wydaną przez Wydawnictwo UJ, Kraków 2013, 256 stron” oraz „trzech innych poprzedzających je książek, dotyczących zarządzania organizacją, zasobami ludzkimi czy też relacjami w szpitalach, których M. Kęsy był samodzielnym autorem [...] bądź współautorem i współredaktorem” (s.9). Waga tych informacji wynika z faktu, że osiągnięcie naukowe – w rozumieniu ustawy o stn – ma wносить znaczny wkład w rozwój danej dyscypliny naukowej. Pojawia się ważna informacja i pytanie o relacje pomiędzy monografią z roku 2018, a pracami wcześniejszymi.

W swej opinii prof. J. Wiktor zauważa, że praca nie ma wyraźnie sformułowanego celu głównego, zamiast tego jest 5 celów szczegółowych, co nie jest rozwiązaniem właściwym. Hipotezy mają również znaczenie i treść zróżnicowaną i w przekonania Przewodniczącego są dyskusyjne w sensie merytorycznym. Nie ukazują one we właściwy sposób podstawowych związków, założeń i zależności między zmiennymi, co w nauce stanowi istotę hipotez. Niektóre z nich są wręcz oczywiste i nie posiadają większej wartości naukowej.

Analiza rozdziału 1, który ma 36 stron wykazuje, że na 129 przypisów, tylko dwie pozycje nr 45 i 76, to prace wydane po roku 2013. Profesor podkreśla tę kwestię z uwagi na wkład i merytoryczne rozszerzenie wersji rozdziału 1-go z monografii z roku 2013. W części

metodycznej (Rozdział 4) analiza porównawcza skłania do postawienia pytań i uwag krytycznych, np. o sposób doboru losowego, uzasadnienie sposobu i liczebności próby, o warunki porównywania wyników Monografii z roku 2013 z Monografią z roku 2018.

W analizach empirycznych Habilitant przyjmuje, jako podstawową analizę porównawczą badań własnych zrealizowanych dla potrzeb obu monografii. Profesor uznaje takie podejście, ale pod jednym istotnym warunkiem – zachowanie *ceteris paribus*. Ta podstawowa zasada w opinii Przewodniczego Komisji nie jest w pełni zachowana w analizach zawartych w monografii przedstawianej, jako główne osiągnięcie naukowe.

W podsumowaniu swojej oceny monografii prof. J. Wiktor nie uznaje jej, jako pracy wnoszącej znaczny wkład w rozwój dyscypliny nauki o zarządzaniu i jakości.

Prof. dr hab. Janusz Stróżyna, w swej recenzji, potwierdzając wskazane wyżej błędy monografii dr. M. Kęsego, w konkluzji stwierdza, że po analizie treści odebrał książkę, jako niekompletny raport, zbiór informacji z badań prowadzonych przez Habilitanta w różnych okresach różnymi metodami. Nie jest to przekonujące studium naukowe mając na uwadze metodę, prezentację oraz linię dowodową. Jest to, jak zauważa, zbiór informacji o wybranych przez Habilitanta zmiennych, które zostały ułożone na potrzeby pracy zwartej. Efekt nie przekonuje swoją naukową jakością.

Prof. dr hab. Anna Skowronek – Mielczarek oceniając wartość monografii zauważa, że rozdział pierwszy w całości pokrywa się z rozdziałem pierwszym monografii z roku 2013. W rozdziale drugim, który odzwierciedla głównie opis wymagań stawianych personelowi, brak autorskich syntez, czy porównań w zakresie kompetencji stawianych personelowi medycznemu w innych krajach. Analizując i oceniając rozdział trzeci stwierdza, że jego część pokrywa się w z tekstem monografii z roku 2013 i wobec tego trudno stwierdzić na ile aktualne i wartościowe są te rozważania. Rozdział następny, w opinii Pani Profesor ma charakter metodyczny i znaczna część jego treści pokrywa się z treścią rozdziału trzeciego z monografii z roku 2013. Rozdziały od piątego do siódmego obejmują analizy otrzymanych wyników z badań. W rozdziale piątym omówiono wyniki analizy danych z badań przeprowadzonych w roku 2011 i 2018. I tu Recenzent identyfikuje duże fragmenty tekstu z monografii z roku 2013, które w jego opinii nie stanowią wkładu w rozwój nauki o zarządzaniu i jakości. W rozdziale VI Habilitant przedstawia rezultaty badań ilościowych uzupełniających, które upoważniają go do stwierdzenia, że nie została tu potwierdzona hipoteza (s. 199). Ale okazuje się, że taka hipoteza badawcza w ogóle nie została sformułowana, bowiem we wstępie na s.11 zostały przedstawione zupełnie inne hipotezy. Rozdział siódmy to według prof. Anny Skowronek – Mielczarek w całości rozdział szósty

i siódmy monografii z roku 2013. Z tego powodu zdaniem Pani Profesor treść tego rozdziału nie można uznać za oryginalną i wnoszącą nowe wątki naukowo-badawcze. Kolejny rozdział ósmy stanowi zapis wywiadów z 20 menedżerami wybranych szpitali. Z tekstu nie wynika, czy są to wywiady z roku 2013 czy z roku 2018. Natomiast Habilitant na s. 115 stwierdza, że w roku 2018 podano badaniu 15 osób. Która zatem liczba jest właściwa. Ostatni dziewiąty rozdział monografii jest podobny w treści do rozdziału ostatniego monografii z roku 2013. Jedyne pkt 9.2 oraz 9.5 wnoszą nowe wątki do opiniowanej monografii. Ale to zbyt mało w opinii Recenzenta by uznać te treści, jako aktualizujące czy syntetyzujące stan wiedzy w obszarze zarządzania kompetencjami.

Analizując całą ocenę monografii wskazanej przez Habilitanta w tym postępowaniu, jako główne osiągnięcie naukowe, Recenzent, oprócz wskazanych wyżej mankamentów, powtarza większość słabych stron monografii podniesionych przez wszystkich Recenzentów. W konkluzji stwierdza, że to osiągnięcie naukowe nie ma cech oryginalnego, twórczego i dojrzałego pod względem merytorycznym i warsztatowym opracowania naukowego. Nie wpisuje się w metodologiczno-empiryczny nurt nauki o zarządzaniu i jakości, nie stanowi rozwiązania aktualnego i ważnego problemu badawczego dla rozwoju tej dyscypliny nauki.

Dr hab. Tomasz Czapla powtarza większość zgłoszonych przez innych Recenzentów uchybień podkreślając błędy formalne i metodyczne oraz nienależytą staranność w projektowaniu siatki pojęciowej. W efekcie stwierdza, że trudno jest ocenić oryginalność i „świeżość” nowej monografii oraz to, czy wnosi ona istotny wkład w rozwój nauki o zarządzaniu i jakości. Wszystkie wskazane w recenzji niedostatki powodują, że w opinii Profesora nie jest możliwe sformułowanie pozytywnej oceny monografii, jako dzieła uprawniającego autora do ubiegania się o stopień doktora habilitowanego.

Oceniając pozostały dorobek naukowy Habilitanta po uzyskaniu stopnia doktora prof. J. Wiktor zauważa, że w łącznym ujęciu ilościowym obejmuje on 59 opracowań naukowych, które w większości miały charakter teoretyczno-empiryczny, w tym po uzyskaniu stopnia doktora – 52. Dorobek w wymiarze ilościowym jest zróżnicowany w czasie – w latach 2007 – 2012: 36 prac, w roku 2013: 6 prac a w latach 2014 – 2018: 10 prac, co świadczy o wyraźnym spadku aktywności naukowej, badawczej i istotnego zmniejszenia publikacji po roku 2013. Skłania to do ambiwalentnej oceny aktywności naukowej Habilitanta.

Analiza bibliometryczna publikacji dr. M. Kęsego wskazuje, że IF według listy JCR = 0, liczba cytowań według Bazy WoS = 0, według Bazy Google Scholar = 57 (z indeksem h

=5). Są to wskaźniki, w opinii Przewodniczącego Komisji, niskie dla pozytywnej oceny aktywności naukowej po uzyskaniu stopnia doktora.

Prof. dr hab. J. Stróżyna, po zapoznaniu się z całością pozostałych osiągnięć naukowych stwierdza jednoznacznie, że ich treść i jakość są na poziomie niewystarczającym do zrekompensowania niedostatków wskazanego przez Habilitanta w tym postępowaniu głównego osiągnięcia naukowego.

Prof. dr hab. Anna Skowronek – Mielczarek podsumowując cały dorobek naukowy Habilitanta stwierdza, że w latach 2015 – 2018 jego aktywność naukowa uległa istotnemu ograniczeniu. Trudno, zatem postawić wniosek, że jest ona aktualna i wpływa na wzbogacenie wiedzy z zakresu zarządzania zasobami ludzkimi czy wypełnia w sposób znaczący luki w obszarze zarządzania kompetencjami.

Podobną opinię wyraża dr hab. T. Czapla, który po analizie całego dorobku Habilitanta stwierdza, że pod względem ilościowym można go ocenić pozytywnie. Gorzej w opinii Profesora wygląda on pod względem oceny jakościowej. Znikoma część artykułów (jedynie 3) opublikowane zostały w czasopismach o uznanej renomie i zasięgu (dawna lista A i B).

Odnosząc się do oceny pozostałych osiągnięć naukowo-badawczych Habilitanta, wszyscy Recenzenci uznali, że ilość i jakość publikacji naukowych Habilitanta jest na poziomie niewystarczającym dla zrekompensowania niedostatków monografii naukowej, jako podstawowego osiągnięcia naukowego.

Oceniając aktywność Habilitanta w kierowaniu międzynarodowymi i krajowymi projektami badawczymi oraz udziałem w takich projektach, prof. J. Wiktor stwierdza, że Habilitant wykazuje 9 takich aktywności. Większość dotyczy okresu przed doktoratem. Niektóre z nich są mało precyzyjnie opisane, a są i takie, które nie mają charakteru badań naukowych. Habilitant nie zrealizował żadnego projektu w procedurach konkursowych w systemie nauki (NCN lub NCBiR), a informacja o grantach NCN w latach 2008 – 2010 jest informacją nieprawdziwą.

Zdaniem Przewodniczącego Komisji udział dra M. Kęsego w konferencjach naukowych krajowych i zagranicznych jest zauważalny, choć i tu odnotować trzeba nieścisłości w opisie jego aktywności.

Ocena współpracy międzynarodowej Habilitanta, zdaniem Prof. dr hab. Anny Skowronek – Mielczarek, jako zadowalająca.

Swej opinii nie przedstawia prof. dr hab. J. Stróżyna, który w recenzji pisze, że współpraca z ośrodkami zagranicznymi i osiągnięcia międzynarodowe nie zostały

przedstawione przez Habilitanta w sposób zgodny z wymaganiami ustawowymi i zwyczajowymi.

Biorąc pod uwagę wszystkie oceny, opinie i przedstawione argumenty, analizując skalę zarzutów i krytycznych uwag sformułowanych wobec monografii, wskazanej, jako główne osiągnięcie naukowego dr. M. Kęsego oraz waząc dokonania naukowe i pozostały dorobek Habilitanta, Rada Dyscypliny Naukowej Nauki o Zarządzaniu i Jakości Akademii WSB po przeprowadzonej dyskusji, zgodziła się z opinią Komisji Habilitacyjnej, przyjęła ją, jako własną i uznała, że pomimo dostrzeżonych walorów przedstawionego dorobku i pozytywnej opinii o jego pracy organizacyjnej, dydaktycznej i organizatorskiej wskazana przez niego, jako główne osiągnięcie naukowe monografia pt. „Kompetencje menedżerskie personelu medycznego”, nie odpowiada kryteriom i wymaganiom osiągnięcia naukowego stawianym przez ustawę, nie stanowi znacznego wkładu w rozwój dyscypliny nauki o zarządzaniu i jakości i nie jest wystarczającą podstawą do nadania stopnia doktora habilitowanego nauk społecznych w dyscyplinie nauki o zarządzaniu i jakości.

Decyzję taką potwierdzono uchwałą Rady Dyscypliny Naukowej Nauki o Zarządzaniu i Jakości Akademii WSB, która odmówiła nadania dr. M. Kęsemu stopnia doktora habilitowanego nauk społecznych w dyscyplinie nauki o zarządzaniu i jakości. Za wnioskiem o odmowie nadania stopnia naukowego głosowało 14 członków Rady Dyscypliny Naukowej Nauki o Zarządzaniu i Jakości Akademii WSB (0 głosów przeciw, 0 wstrzymujących się).

POUCZENIE

Od niniejszej uchwały przysługuje dr. Marcinowi Kęsemu, na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2014 r. poz. 1852), prawo wniesienia odwołania do Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów. Odwołanie winno być wniesione za pośrednictwem Rady Dyscypliny Naukowej Nauki o Zarządzaniu i Jakości Akademii WSB w terminie miesiąca od dnia doręczenia uchwały wraz z uzasadnieniem.

Przewodniczący Rady Dyscypliny Naukowej
Nauki o Zarządzaniu i Jakości

Prof. dr hab. Marek Lisiński